

На нашу думку, у процесі проведення МКР серед студентів немовного ВНЗ варто здійснювати перевірку сформованості лише мовленнєвого складника іншомовної комунікативної компетентності, так як дійсний рівень володіння мовою можна встановити через рівень володіння студентами видами мовленнєвої діяльності. При цьому слід використовувати такий засіб контролю, який характеризується, у першу чергу, економічністю, оскільки на немовних спеціальностях група студентів варіюється від 15 до 30 чоловік. Саме в пошуку такого інструментарію діагностування засобами МКР ми вбачаємо подальші перспективи нашого дослідження.

Література

1. Король Т.Г. Система тестового контролю англomовної компетенції у читанні фахової літератури майбутніми фінансистами: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Король Тетяна Григорівна. – К, 2012. – 224 с.
2. Нормативно-методичні документи кредитно-модульної системи організації навчального процесу в КНЛУ. 2012 – 2013 н. р. / Уклад.: Соловей М.І., Шутов О.Г., Сорокін С.В. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2013. – 106 с.
3. Українська О. О. Методика тестування рівня сформованості мовленнєвої компетенції майбутніх викладачів у говорінні французькою мовою : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.02. / Українська Ольга Олексіївна. – К., 2009. – 300 с.

*І. В. Ковалинська,
Київський університет імені Бориса Грінченка*

ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

У сьогоденні будь-яка людина стикається у своїй виробничій діяльності, соціальній комунікації з багаточисленними представниками різних національних спільнот та соціальних груп, кожній з яких притаманна власна культура. Інтегрованість у соціум є важливим фактором ефективності будь-якої діяльності. З самого раннього дитинства людина засвоює манери поведінки та спосіб мислення, притаманний певній соціальній групі, наслідуючи певні соціокультурні зразки.

Існує два поняття, які описують комплекс дій, націлених на визначення впливу соціокультурних факторів на процес адаптації індивіда до існуючих культурних та соціальних умов існування: інкультурація та соціалізація. Соціалізація – це гармонійне входження індивіда у соціальне середовище, засвоєння ним певної системи цінностей, притаманної саме даному соціуму, що дозволяє йому успішно виконувати різноманітні соціальні ролі. Інкультурація визначається як навчання певних традицій та норм поведінки у конкретній культурі. Інкультурація включає формування основних факторів, що впливають на соціалізацію індивіда, таких як: тип спілкування з людьми, форма і манера спілкування, оцінне ставлення до явищ навколишнього світу.

Сьогодні неможливо уявити існування будь-якої національної чи соціальної культури в ізоляції. Культури відчувають на собі вплив різноманітних зовнішніх та внутрішніх чинників, що приводять у дію процес культурної динаміки. Можемо визначити поняття «культурна динаміка» як процес втілення інновацій у форми, стилі, види вираження соціокультурної ідентичності.

Серед зазначених чинників можна назвати, насамперед, такі: розвиток технологій та втілення технологічних і промислових інновацій, що сприяють розвитку мови та розширенню словникового запасу, а також поширенню контактів з представниками різних соціокультурних спільнот; появу нового типу взаємовідносин, правил поведінки, форм діяльності і світосприйняття у середині самої культурної спільноти; звернення до історичного досвіду та пересомислення культурної спадщини та досвіду певного культурного середовища; запозичення з інших культур (йдеться не лише про об'єкти матеріальної культури, але й про запозичення цінностей та норм поведінки іншої соціокультурної спільноти).

Характер, ступінь та ефективність таких культурних запозичень в свою чергу залежать від певних чинників, наприклад: чи відбувався контакт культури-донора та культури-реципієнта безпосередньо, чи опосередковано; наскільки інтенсивним та довготривалим був такий контакт; чи є культура-донор більш розвинутою, ніж культура-реципієнт; наскільки інтегрованим чи диференційованим є суспільство культури-реципієнта тощо.

Процес культурної взаємодії, як правило, відбувається поетапно. Психологи виділяють певні рівні відторгнення/сприйняття проявів іншокультурної інтерференції у соціум певної культури:

1. Заперечення. Людина споруджує фізичні або соціальні бар'єри, щоб дистанціюватися або відгородитися від проявів іншокультурного впливу.

2. Захист. Визнання людиною того, що культурні відмінності існують, але людина оберігає себе від них.

3. Применшення. «Універсалізація» культурних відмінностей, коли ті дають про себе знати.

4. Сприйняття. Культурні відмінності не тільки визнаються, але і викликають повагу.

5. Адаптація. Індивідуум починає осягати філософію плюралізму (множинності) стосовно до свого розуміння цінностей, ідей і установок, подумки створюючи безліч культурних контекстів, які містять його поняття про множинність і відмінності.

6. Інтеграція. Усвідомлення, розуміння та здатність оцінювати культурні відмінності з точки зору контексту, в якому вони проявляються.